

Al treilea volum din romanele universului *Kingsbridge*
după *Stâlpii pământului* și *O lume fără sfârșit*

KEN FOLLETT

COLOANA
DE FOC

KEN FOLLETT

COLOANA DE FOC

primul capitol
în avanpremieră

KEN FOLLETT

COLOANA
DE FOC

ISBN: 978-606-8905-36-5

Ediție cartonată cu supracopertă

15,3 x 23,2 cm / 768 pagini

Preț: 69,99 lei

Editura RAO

Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

KEN FOLLETT

A Column of Fire

Copyright © Ken Follett 2017

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei © Luca Tarlazzi 2017

Traducere din limba engleza

Maria Adam prin Lingua Tradom

© RAO Distribuție, 2017

Pentru versiunea în limba română

Capitolul 1

Ned Willard veni la Kingsbridge în timpul unei furtuni de zăpadă.

Navigase din portul Combe în cabina unei barje lente, încărcată cu haine de la Antwerp și cu vin de la Bordeaux. Când observă că vasul se apropiase de Kingsbridge, își înfășură mai strâns, în jurul umerilor, pelerina sa franțuzească, își trase gluga peste urechi, păși pe puntea deschisă și privi în depărtare.

La început, fu dezamăgit: nu putea să vadă nimic altceva decât ninsoarea. Dar dorința sa arzătoare de a vedea orașul era dureroasă, așa că se holbă mai departe în furtună, sperând. După o vreme, dorința i se împlini și furtuna se domoli. Apăru chiar un petic surprinzător de cer senin. Privind peste vârfurile copacilor, văzu turnul catedralei – o sută douăzeci și patru de metri înălțime, după cum știa orice

elev de la școala secundară din Kingsbridge. Îngerul de piatră care veghea asupra orașului din vârful turnului avea astăzi coadă și aripi din zăpadă, astfel că nuanța aripilor sale se transformase din gri-cenușiu în alb strălucitor. În timp ce privea, o rază de soare vremelnică se abătu asupra statuii și străluci în zăpadă, ca o binecuvântare; apoi, furtuna porni din nou și el o pierdu din vedere.

Pentru o vreme nu mai văzu nimic altceva în afara copacilor, dar imaginația sa completa tabloul. Era pe cale să-și revadă mama, după o absență de un an. Nu avea să îi spună cât de dor îi fusese de ea, pentru că un bărbat trebuia să fie independent și pe picioarele sale de la vârsta de optsprezece ani.

Dar cel mai mult îi lipsise Margery. Se îndrăgostise de ea cu o sincronizare catastrofală, doar cu câteva săptămâni înainte de a părăsi Kingsbridge pentru a petrece un an la Calais, portul de pe coasta nordică a Franței, aflat sub control britanic. O cunoștea pe fiica neastâmpărată și inteligentă a lui Sir Reginald Fitzgerald încă din copilărie. Pe măsură ce crescuse, obrăznicia ei căpătase o nouă atractivitate, astfel că se surprinsese holbându-se la ea, în biserică, cu gura uscată și cu respirația tăiată. Ezitase să facă altceva decât să se uite, pentru că ea era cu trei ani mai tânără – dar fata nu avea astfel de inhibiții. Se sărutaseră în cimitirul Kingsbridge, ascunși după movila mormântului

starețului Philip, călugărul care ridicase catedrala, cu patru secole în urmă. Nu fusese nimic copilăresc în sărutul lor lung, pasional: apoi, ea răsese și fugise.

Dar îl sărutase din nou în ziua următoare. Iar în seara dinainte de plecarea lui în Franța acceptaseră că se îndrăgostiseră.

În primele săptămâni schimbaseră scrisori de dragoste. Nu le spusese părinților despre sentimentele lor – părea să fie prea curând –, așa că nu-și puteau scrie deschis, dar Ned avea încredere în fratele său mai mare, Barney, care devenise intermediarul lor. Apoi, Barney părăsise Kingsbridge și plecase la Sevilla. Margery avea și ea un frate mai în vârstă, Rollo; dar ea nu avea încredere în el în felul în care Ned avea încredere în Barney. Și, astfel, corespondența lor încetase.

Lipsa comunicării nu schimbase cu nimic sentimentele lui Ned. Știa ce spun oamenii despre dragostea din tinerețe și se analizase constant, așteptând ca emoțiile sale să se modifice; dar asta nu se întâmplase. După câteva săptămâni la Calais, verișoara sa, Thérèse, se exprimase explicit că îl adoră și că era dornică să facă aproape orice pentru a i-o dovedi; dar Ned nu prea era tentat. Reflectase la asta cu oarecare surpriză, pentru că nu refuzase niciodată ocazia de a săruta o fată drăguță cu sâni frumoși.

Oricum, altceva îl deranja acum. După ce o refuzase pe Thérèse, devenise sigur că sentimentele sale pentru Margery nu aveau să se schimbe cât timp era plecat; iar acum se întreba ce urma să se întâmple când avea să o vadă în realitate. Era încă Margery, în carne și oase, la fel de încântătoare pe cât își amintea? Avea să supraviețuiască dragostea lor acestei revederi?

Și ea? Un an însemna foarte mult pentru o fată de paisprezece... deja cincisprezece ani. Poate că sentimentele ei se estompaseră când scrisorile lui încetaseră să mai vină. Poate că sărutase pe altcineva în spatele mormântului starețului Philip. Ned ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ea devenise indiferentă în privința lui. Și, chiar dacă încă îl mai iubea, ar fi fost adevăratul Ned la înălțimea amintirilor ei aurite?

Furtuna se domoli din nou și observă că vasul trecea prin dreptul suburbiilor vestice din Kingsbridge. Pe ambele maluri se aflau ateliere pentru meșteșuguri care utilizau multă apă: vopsitorii, maiuri de țesături, fabrici de hârtie și abatoare. Din cauza mirosurilor de la aceste ateliere, în cartierul vestic chiriile erau scăzute.

În față apăru Insula Leproșilor. Numele era foarte vechi: nu mai fuseseră leproși acolo de secole. În capătul îndepărtat al insulei se afla spitalul Caris, înființat de călugărița care salvase orașul în timpul Marii Ciume. Când

vasul se apropie, Ned reuși să vadă, în spatele spitalului, grațioasele curbe pereche ale podului Merthin, care lega insula de țarm, la nord și la sud. Povestea de dragoste dintre Caris și Merthin făcea parte din legendele locale, fiind transmisă din generație în generație prin poveștile spuse în jurul focului din șemineu.

Vasul trase la o dană de pe un mal aglomerat. Orașul nu părea să se fi schimbat prea mult în anul care trecuse. Locurile de tipul acesta se schimbau foarte lent, presupuse Ned: catedralele, podurile și spitalele erau construite să dăinuie.

Ned purta un sac aruncat peste umăr, iar căpitanul îi aduse acum singurul său bagaj, un mic cufăr din lemn care conținea câteva haine, o pereche de pistoale și niște cărți. Apucă de cufăr, își luă rămas-bun și păși pe chei.

Se îndreptă către depozitul mare de piatră de pe mal, care era sediul afacerilor familiei sale, dar abia făcuse câțiva pași când auzi o voce scoțiană, familiară, spunând:

– Ei bine, este Ned al nostru. Bine ai venit acasă!

Cea care vorbise era Janet Fife, menajera mamei sale. Ned zâmbi larg, bucuros să o revadă.

– Tocmai cumpăram niște pește pentru cina mamei tale, spuse ea.

Janet era atât de slabă, că părea făcută din bețe, dar îi plăcea să-i hrănească pe oameni.

– Ar trebui să iei și tu câțiva. Îi aruncă o privire drăgăstoasă, apoi adaugă: Te-ai schimbat puțin. Te-ai ascuțit la față, dar umerii ți s-au lărgit. Mătușa Blanche te-a hrănit cum se cuvine?

– Da. Dar unchiul Dick m-a pus să car pietre.

– Asta nu e muncă pentru un student.

– Nu m-a deranjat.

Janet ridică vocea:

– Malcolm, Malcolm, ia uite cine-i aici!

Malcolm era soțul lui Janet și rândușul familiei Willard. Se apropie șchiopătând, traversând docul: fusese lovit de un cal, cu ani în urmă, pe când era tânăr și lipsit de experiență. Strânse cu căldură mâna lui Ned și spuse:

– Bătrânul Acorn a murit.

– Era calul favorit al fratelui meu. Ned își mască un zâmbet: era felul lui Malcolm de a comunica veștile despre animale înaintea celor despre oameni. Mama mea e bine?

– Stăpâna e în formă bună, mulțumesc lui Dumnezeu, spuse Malcolm. Și la fel era și fratele tău, ultima oară când am primit vești de la el – nu prea scrie, iar scrisorile din Spania fac pe drum o lună sau două. Lasă-mă să te ajut cu bagajul, tinere Ned!

Ned nu dorea să meargă de îndată acasă. Avea un alt plan.

– Ai putea să-mi duci cufărul până acasă? îl întrebă el pe Malcolm. Într-un impuls de moment, inventă o poveste:

Spune-le că mă duc până la catedrală să-I mulțumesc Domnului pentru călătoria în siguranță și că vin acasă după aceea.

– Prea bine.

Malcolm se îndepărtă șchiopătând și Ned îl urmă încet, bucurându-se de priveliștea familiară a clădirilor cu care crescuse. Încă ninge ușor. Toate acoperișurile erau albe, dar străzile erau aglomerate de oameni și căruțe, iar sub picioarele lor nu era decât noroi. Ned trecu de celebra tavernă White Horse, scena obișnuitelor bătăi de sâmbătă seara, și urcă pe strada principală către piața catedralei. Trecu de palatul episcopului și se opri pentru un moment în fața școlii, privind nostalgic. Prin ferestrele sale înguste, ascuțite, văzu rafturile de cărți luminate. Acolo învățase să citească și să socotească, aflase când să lupte și când să fugă și acceptase să fie biciuit cu un mănunchi de nuiele de mesteacăn fără să plângă.

Pe partea sudică a catedralei se afla abația. De când regele Henric al VIII-lea desființase mănăstirile, abația Kingsbridge căzuse într-o stare de degradare tristă, având acoperișurile găurite și zidurile șubrede, cu vegetație crescând prin ferestre. Clădirile îi aparțineau actualului primar, tatăl lui Margery, Sir Reginald Fitzgerald, dar acesta nu făcuse nimic în privința lor.

Din fericire, catedrala era bine întreținută și se înălța la fel de puternică și de mândră ca întotdeauna, simbolul de piatră al unui oraș viu. Ned trecu în navă, prin poarta de vest. Avea să-Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru călătoria sa în siguranță și astfel transforma în adevăr minciuna pe care i-o spusese lui Malcolm.

La fel ca întotdeauna, biserica era locul ideal pentru afaceri, ca și pentru venerație: Friar Murdo avea o tavă cu sticle cu pământ din Palestina, garantat ca fiind veritabil; un bărbat pe care Ned nu-l recunoscuse oferea, pentru un penny, pietre calde ca să-ți încălzești mâinile; iar Puss Lovejoy, tremurând într-o rochie roșie, vindea ceea ce vânduse întotdeauna.

Ned privi arcele bolților, ce păreau brațele unei mulțimi de oameni, îndreptate toate spre cer. De câte ori venea în acest loc, se gândea la bărbații și la femeile care-l construiseră. Mulți dintre ei erau comemorați în Cartea lui Timothy, o istorie a abației care se studia la școală: zidarii Tom Builder și fiul său vitreg, Jack; starețul Philip; Merthin Fitzgerald, care construisese turnul central și podul; toți pietrarii și toate femeile care făcuseră mortarul, tâmplarii și geamgiii, oameni obișnuiți care realizaseră un lucru extraordinar, ridicându-se deasupra condiției lor umile și creând ceva de o frumusețe eternă.

Ned îngenunche pentru un minut în fața altarului. O călătorie reușită era ceva pentru care trebuia să fii recunoscător. Chiar și pe durata scurtei traversări din Franța în Anglia, oamenii puteau da de bucluc și puteau muri.

Dar nu zăbovi prea mult. Următoarea sa oprire era casa lui Margery.

În partea de nord a pieței catedralei, vizavi de palatul episcopului, era hanul Bell și, lângă acesta, se ridica o casă nouă. Era pământul care aparținuse abației și Ned presupuse că tatăl lui Margery era cel care construia. Urma să fie impresionantă, observă Ned, având ferestre panoramice și multe șeminee: avea să fie probabil cea mai mare casă din Kingsbridge.

Ned își continuă drumul pe strada principală spre răscruce. Actuala casă a lui Margery se afla pe colț, peste drum de Casa Breslelor. Deși nu atât de impunătoare pe cât promitea să fie noua casă, era o clădire mare, cu cadre din lemn, care ocupa aproape o jumătate de hectar din cel mai scump teren din oraș.

Ned se opri pe treptele de la intrare. Aștepta acest moment de un an, iar acum, că venise, își descoperi sufletul plin de temeri.

Ciocăni.

Ușa fu deschisă de o menajeră mai în vârstă, Naomi, care îl invită în sala mare. Naomi îl cunoștea pe Ned de când se născuse, dar îl privi contrariată, ca și cum ar fi fost un străin dubios; iar când el o întrebă de Margery, Naomi îi spuse că se duce să verifice.

Ned privi pictura cu Hristos pe cruce, care atârna deasupra șemineului. În Kingsbridge existau două feluri de picturi: scene biblice și portrete formale ale nobilimii. Ned fusese surprins să vadă, în casele bogate din Franța, picturi ale unor zei păgâni, cum erau Venus și Bacchus, prezentați în păduri fantastice și purtând robe care păreau întotdeauna să cadă de pe ei.

Dar și aici se afla ceva neobișnuit. Pe peretele opus scenei crucificării se afla o hartă a orașului Kingsbridge. Ned nu văzuse niciodată o astfel de hartă și o studie cu interes. Arăta clar orașul împărțit în patru de strada principală, care mergea de la nord la sud, precum și de strada care mergea de la est la vest. Catedrala și fosta abație ocupau sfertul de sud-est; cartierul urât mirositor al atelierelor, colțul de sud-vest. Erau marcate toate bisericile și câteva case, inclusiv cea a familiei Fitzgerald și cea a familiei Willard. Râul forma frontiera de est a orașului, apoi se răsucea, ca un picior de câine. Odată, formase și frontiera de vest, dar orașul se întinsese dincolo de apă

datorită podului Merthin, iar acum, pe celălalt mal, se afla o suburbie întinsă.

Cele două picturi îi reprezentau pe părinții lui Margery, observă Ned: tatăl ei, politicianul, atârnase harta; iar mama ei, o catolică devotată, alesese scena crucificării.

Nu Margery fu cea care apărură în sala mare, ci fratele ei, Rollo. Era mai înalt decât Ned și chipeș, cu părul negru. Deși fuseseră împreună la școală, Ned și Rollo nu fuseseră niciodată prieteni: Rollo era cu patru ani mai mare. Fiind cel mai deștept băiat din școală, fusese numit responsabil pentru elevii mai mici; dar Ned refuzase să-l accepte ca pe un stăpân și nu-i recunoscuse niciodată autoritatea. Pentru a înrăutăți lucrurile, în curând devenise evident că Ned avea să fie la fel de isteț ca Rollo. Între ei avuseseră loc certuri și bătăi, până când Rollo plecase să învețe la Colegiul Kingsbridge și la Oxford.

Ned încercă să-și ascundă neplăcerea și să-și reprime iritarea. Spuse politicos:

– Observ că a apărut o clădire nouă exact lângă han. Tatăl tău construiește o altă casă?

– Da. Locul ăsta e mai degrabă demodat.

– Cred că afacerile merg bine la Combe.

Sir Reginald era șeful vămii din portul Combe. Era o poziție profitabilă, care îi fusese oferită de Mary Tudor când devenise regină, drept mulțumire pentru sprijinul său.

– Așadar, te-ai întors de la Calais, spuse Rollo. Cum a fost?

– Am învățat multe. Tatăl meu a construit acolo un doc și un depozit, care sunt conduse de unchiul meu, Dick.

Edmund, tatăl lui Ned, murise cu zece ani în urmă, iar mama lui conducea afacerile de atunci.

– Ducem minereu de fier, cositor și plumb englezesc de la Combe la Calais și de acolo îl vindem în toată Europa.

Operațiunile din Calais formau baza afacerilor familiei Willard.

– Cum v-a afectat războiul?

Anglia era în război cu Franța. Însă îngrijorarea lui Rollo era vizibil falsă: în realitate, era satisfăcut de pericolul care pândea averea familiei Willard.

Ned minimaliză problema.

– Calais este bine apărat, spuse el, părând mult mai încrezător decât era în realitate. Este înconjurat de forturi care l-au protejat permanent, de când a devenit posesiune britanică, acum două sute de ani. Apoi își pierdu răbdarea și spuse: Margery este acasă?

– Ai vreun motiv să o vezi?

Era o întrebare nepoliticoasă, dar Ned se prefăcu să nu observe. Își deschise sacul și spuse:

– I-am adus un cadou din Franța. Scoase o bucată de mătase de culoarea lavandei, împachetată cu grijă. Cred că i se potrivește culoarea.

– Nu va dori să te vadă.

Ned îngheță: ce însemna asta?

– Sunt destul de sigur că va dori.

– Nu-mi pot imagina de ce.

Ned își alege cuvintele cu grijă:

– O admir pe sora ta, Rollo, și cred că și ea mă place pe mine.

– O să descoperi că lucrurile s-au cam schimbat în lipsa ta, tinere Ned, spuse Rollo condescendent.

Ned nu îl luă în serios. Se gândea că Rollo încerca să fie malițios.

– Oricum, te rog s-o întrebi.

Rollo zâmbi și asta îl îngrijoră pe Ned, pentru că era exact zâmbetul pe care-l afișa de câte ori avea permisiunea de a-l bate pe unul dintre elevii mai tineri din școală.

Rollo spuse:

– Margery este logodită.

– Poftim?

Ned se holbă la el, simțindu-se șocat și rănit de parcă ar fi fost înjunghiat pe la spate. E drept că avusese temeri în privința lui Margery, dar sub nicio formă nu visase la asta.

Rollo continuă să îl privească zâmbind.

Ned spuse primul lucru care-i veni în minte:

- Cu cine?
- Se va mărita cu viconte Shiring.
- Bart? spuse Ned.

Era incredibil. Dintre toți tinerii din ținut, Bart Shiring, încet la minte și lipsit de umor, era ultimul băiat capabil să-i cucerească inima lui Margery. Posibilitatea ca într-o bună zi să devină conte de Shiring ar fi putut să fie suficientă pentru multe fete – dar nu și pentru Margery, Ned era sigur.

Sau, cel puțin, ar fi fost sigur cu un an în urmă.

- Cumva ai inventat chestia asta? spuse el apoi.

Realiză imediat că era o întrebare prostească. Rollo putea fi viclean și răzbunător, dar nu era prost: n-ar fi inventat o asemenea poveste, de teamă să nu pară prost când adevărul avea să iasă la lumină.

Rollo ridică din umeri.

- Logodna va fi anunțată mâine, la banchetul contelui.

Mâine însemna a douăsprezecea zi de după Crăciun. În cazul în care contele Shiring organizase o petrecere, era sigur că familia Willard fusese invitată, deci Ned avea să se afle acolo pentru a auzi anunțul, dacă Rollo spunea adevărul.

- Îl iubește? îi scăpă lui Ned.

Rollo nu se aștepta la această întrebare și fu rândul lui să rămână blocat.

– Nu văd de ce ar trebui să discut cu tine chestiunea aceasta.

Eschivarea lui îl convinse pe Ned că răspunsul era negativ.

– De ce simt că mă minți?

Rollo se stăpâni și spuse:

– Ar fi mai bine să pleci înainte să fiu obligat să te arunc afară, așa cum obișnuiam să fac.

Ned rămase pe loc cu încâpățănare.

– Nu mai suntem la școală, spuse el. S-ar putea să fii surprins când vei constata care dintre noi va fi aruncat.

Ar fi vrut să se bată cu Rollo și era suficient de furios încât să nu-i pese cine ar fi câștigat.

Dar Rollo se îndreptă imperturbabil spre ușă și o ținu deschisă.

– Adio, spuse el.

Ned ezită: nu dorea să plece fără să o vadă pe Margery. Dacă ar fi știut unde era camera ei, ar fi putut să alerge în sus, pe scări. Dar ar fi fost de-a dreptul stupid să înceapă să deschidă ușile la întâmplare în casa altcuiva.

Ridică mătasea și o puse înapoi în sac.

– Discuția noastră nu se încheie aici, spuse el. Nu o poți ține închisă la nesfârșit. Tot voi vorbi cu ea.

Rollo ignoră remarca și rămase nerăbdător lângă ușă.

Ned își dorea cu disperare să-l bată pe Rollo, dar reuși cu efort să-și înfrâneze pornirea: erau bărbați acum și nu putea să pornească o luptă pentru o provocare atât de mărunță. Se simți manipulat și ezită o vreme, fără să se poată hotărî ce să facă.

Apoi ieși.

– Nu te grăbi să te întorci, spuse Rollo.

Ned porni la vale, către casa în care se născuse, aflată nu prea departe de cea a familiei Fitzgerald.

Casa familiei Willard se afla vizavi de fațada vestică a catedralei. De-a lungul anilor fusese extinsă conform necesităților, iar acum se întindea pe câteva sute de metri pătrați. Dar era confortabilă, având șeminee masive, o cameră de zi mare, pentru mesele în familie, și paturi bune cu puf. Acest loc însemna acasă pentru Alice Willard și cei doi fii ai săi, plus bunica, mama tatălui lui Ned.

Când Ned ajunsese, o găsi pe mama sa în fața salonului pe care-l folosea ca birou când nu se afla la depozitul de pe mal. Ea sări de pe scaunul de la masa de scris, îl îmbrățișă și-l sărută. Era mai plinuță decât fusese cu un an în urmă, observă el imediat; dar se decise să nu-i spună acest lucru.

Apoi privi în jur. Camera nu se schimbase: tabloul ei preferat se afla la locul său, o pictură a lui Hristos și a femeii adultere, înconjuțați de o mulțime de farisei ipocriți care doreau să o omoare cu pietre. Lui Alice îi plăcea să-L

citeze pe Iisus: „Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul piatra“. Era și o pictură oarecum erotică, pentru că sâniile femeii erau la vedere, o imagine care-i crease lui Ned, odinioară, vise foarte tulburi.

Apoi privi afară, prin fereastra salonului, peste piață, la fațada elegantă a mării biserici, cu liniile lungi ale ferestrelor sale gotice și ale arcelor sale ascuțite. Se aflase acolo în fiecare zi a vieții lui – numai cerul de deasupra ei se schimba odată cu anotimpurile –, oferindu-i un sentiment vag, dar puternic de siguranță. Oamenii se nășteau și mureau, orașele puteau să se dezvolte și să decadă, războaiele începeau și se terminau, dar catedrala Kingsbridge avea să dăinuie până în ziua Judecării de Apoi.

– Așadar, ai fost la catedrală ca să-I mulțumești Domnului, spuse ea. Ești un băiat bun.

El nu putu să o mintă.

– Am fost și la casa familiei Fitzgerald, spuse el. Văzu o urmă de dezamăgire pe fața ei și atunci adăugă: Sper că nu te deranjează că am trecut pe acolo mai întâi.

– Puțin, admise ea. Dar cred că trebuie să-mi amintesc cum e să fii tânăr și îndrăgostit.

Mama lui avea patruzeci și opt de ani. După ce murise Edmund, toată lumea fusese de părere că ea ar trebui să se mărite din nou, dar micuțul Ned, în vârstă de opt ani,

fusese terifiat la gândul că ar putea să nimerească un tată vitreg crud. Așa că ea nu se recăsătorise, fiind văduvă de mai bine de zece ani – iar el bănuia că așa va rămâne.

– Rollo mi-a spus că Margery urmează să se mărite cu Bart Shiring, spuse Ned apoi.

– Of, dragule... Mi era teamă de asta. Bietul Ned! Îmi pare așa de rău!

– De ce are tatăl ei dreptul să-i dicteze cu cine să se mărite?

– Tații se așteaptă să dețină controlul, măcar într-o oarecare măsură. Tatăl tău și cu mine n-am fost nevoiți să ne facem griji pentru asta. N-am avut niciodată o fată... care să trăiască.

Ned știa asta. Mama lui născuse două fete înainte de Barney. Ned era familiarizat cu cele două mici pietre de mormânt din cimitir, aflate în partea de nord a catedralei Kingsbridge.

– O femeie trebuie să-și iubească bărbatul, spuse el. Tu nu ți-ai fi forțat fiica să se mărite cu o brută ca Bart.

– Nu, bănuiesc că n-aș fi făcut-o.

– Ce se-ntâmplă cu oamenii ăștia?

– Sir Reginald crede în ierarhii și în autoritate. Ca primar, e de părere că treaba consilierilor municipali este să ia decizii, apoi să le pună în aplicare. Când tatăl tău

era primar, spunea că treaba consilierilor este să conducă orașul, servindu-l.

Ned spuse nerăbdător:

- Astea par a fi două moduri de a privi același lucru.
- Și totuși, nu este așa, spuse mama lui. Sunt două lumi diferite.

(ii)

– Nu mă mărit cu Bart Shiring! îi spuse Margery Fitzgerald mamei sale.

Margery era supărată și furioasă. Timp de douăsprezece luni, așteptase întoarcerea lui Ned, gândindu-se la el în fiecare zi și dorind cu ardoare să-i revadă zâmbetul strâmb și ochii căprui aurii; iar acum aflase de la servitori că el se întorsese în Kingsbridge și că venise acolo, dar ei nu-i spusese, așa că el plecase! Era furioasă pe familia ei pentru că o mințise și plânsese de frustrare.

– Nu-ți cer să te măriți astăzi cu viconte Shiring, spuse Lady Jane. Doar du-te și discută cu el!

Stăteau de vorbă în dormitorul lui Margery. Într-un colț se afla un prie-dieu, o masă de rugăciune, unde ea îngenunchea de două ori pe zi, cu fața la un crucifix aflat pe perete, și își număra rugăciunile cu ajutorul unui șirag de mătânie din fildeș. Restul camerei era foarte luxos:

un pat cu baldachin, cu saltea de puf și cu draperii bogat colorate; un cufăr de stejar sculptat, pentru nenumăratele ei rochii; o tapiserie cu o scenă din pădure.

De-a lungul anilor, camera aceea fusese martora multor dispute cu mama ei. Dar Margery era femeie acum. Era minionă, dar puțin mai înaltă și mai robustă decât înverșunata ei mamă; în plus, avea sentimentul că nu mai era inevitabil ca disputa să se termine cu o victorie pentru Lady Jane și cu o umilință pentru Margery.

– Ce sens are? spuse Margery. El a venit să mă curteze. Dacă vorbesc cu el, se va simți încurajat. Și apoi, va fi și mai furios când va realiza adevărul.

– Poți să fii politicoasă.

Margery nu dorea să mai vorbească despre Bart.

– Cum ați putut să-mi ascundeți că Ned a trecut pe aici? spuse ea. Asta nu e cinstit!

– N-am aflat decât după ce a plecat! Numai Rollo l-a văzut.

– Rollo îți îndeplinea poruncile.

– Copiii ar trebui să-și asculte părinții, spuse mama ei. Cunoști porunca: onorează-ți tatăl și mama. Este datoria ta față de Dumnezeu.

Toată scurta ei viață, Margery se luptase cu acest lucru. Știa că Dumnezeu dorea ca ea să fie ascultătoare, dar avea o fire rebelă și independentă – după cum i se spusese